

Щомъ Ласкарисъ научи, че латинитѣ идатъ на помощъ на обградената отъ него Хераклия, вдигна обсадата и съ страшна бързина прехвърли войскитѣ си отвъдъ протока, право по посока на Никея.

Плиснаха огромни дъждове, рѣкитѣ прелѣха коритата си, ранни студове докараха ледени вѣтрове, та Анри прекъсна похода си въ отвѣдната земя и се върна съ людетѣ и нѣщата си въ Константинополь, гдето остана да чака маршалъ Вилхардуенъ отъ Памфили.

Ала зидането на новата Памфилска крепостъ, подъ надзора на маршала, се проточи твърде много. Ранниятъ студъ забави привършването на работитѣ. Наближаваше вече края на октомврий.

Тогава на Славъ му омръзна да чака, и безъ да предизвестить никого за тръгването си, подбра сватбената дружина съ скъпитѣ дарове, съобщи на графъ Евстахий да стегне людетѣ си и замина къмъ Константиновградъ, пламналъ отъ нетърпение да види по-скоро невѣстата си.

Когато сватбаритѣ преминаха презъ градскитѣ порти, две млади девойки изтичаха напредъ и лиснаха две менчета вода съ натопенъ здравецъ. По-високата отъ тѣхъ се изправи и метна бръвъ взоръ къмъ деспота. Въ очитѣ на Мавруда годеникътъ видѣ само да се таи лжчъ отъ безгранична умраза — и потръпна. Сякашъ тъменъ облакъ за мигъ надвеси зла сѣнка надъ ярката му радостъ. Ала покъсно, по пѣтя, той забрави всичко задъ себе си, увлѣченъ само отъ едно единствено желание: да зърне най-сетне Изабель.

По цѣлия друмъ деспотътъ приемаше подарѣци отъ людетѣ, които излизаха на кръстовищата да пресрещнатъ лицната глота. При Филиповградъ рицарътъ Жираръ дьо Стремъ му въздаде почести като на сюзеренъ, отъ Станимака къмъ тѣхъ се присъединиха части отъ фрушкия гарнизонъ, за да засиятъ охраната на императорския зеть, следъ това пѣтьтъ имъ продължи все покрай Хебъра, надолу по посока на Адриановградъ и Аркадиополь.

Тежки облаци снеха небето къмъ земята. Въ дъждъ и вихри, срѣдъ воя на вѣтроветѣ, по разкаляни друмища,